

Arrest

nr. 221 761 van 24 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat A. ACER
Brugstraat 5/18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 20 mei 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 13 mei 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van Mr. A. DUCHEZ, die loco Mr. A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. T. SCHREURS, die loco Mr. E. MATTERNE, verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart sedert april 2017 in België te verblijven.

Hij diende inmiddels drie aanvragen gezinshereniging in functie van zijn in België verblijvende neef O(...) H(...) die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Alle drie aanvragen gezinshereniging werden afgewezen.

Op 13.05.2019 kreeg verzoeker het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering onder een bijlage 13septies. Tevens kreeg hij een inreisverbod van 3 jaar opgelegd.

De bijlage 13septies betreft de thans bestreden beslissing.

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

"Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: A(...)

voornaam: I(...) H(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Turkije

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 13.05.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1: ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Betrokkene verklaart op 13.05.2019 dat zijn neef en broer in België wonen. Het gegeven dat de broer en neef van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Turkije niet in de weg staan. Immers, het louter feit dat betrokkene samenwoont met zijn neef heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van zijn neef. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer en zijn neef. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Hij toont evenmin aan ten laste te zijn van zijn broer. Betrokkene verklaart geen kinderen of partner te hebben in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Hij verklaart tevens geen medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan: ☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 7.12.2018 dat hem betekend werd op 12.12.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend. Betrokkene diende tot drie maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van de neef van zijn vader, O(...) H(...), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend

op 21.11.2017, werd op 17.05.2018 geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk al van voor zijn vertrek naar België daadwerkelijk afhankelijk te zijn van de neef van zijn vader. Deze weigering (bijlage 20) werd op 22.05.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Nog geen maand later, op 12.06.2018, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in in functie van dezelfde referentiepersoon. Deze aanvraag werd op 7.12.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 12.12.2018 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf echter geen gevolg aan dit bevel en diende op 26.01.2019 voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde persoon. Deze aanvraag werd op 29.04.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 13.05.2019 aan betrokkene werd betekend.

Terugleiding naar de grens Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 13.05.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen. REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS: Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek: Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 7.12.2018 dat hem betekend werd op 12.12.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend. Betrokkene diende tot drie maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van de neef van zijn vader, O(...) H(...), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 21.11.2017, werd op 17.05.2018 geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk al van voor zijn vertrek naar België daadwerkelijk afhankelijk te zijn van de neef van zijn vader. Deze weigering (bijlage 20) werd op 22.05.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Nog geen maand later, op 12.06.2018, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in in functie van dezelfde referentiepersoon. Deze aanvraag werd op 7.12.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 12.12.2018 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf echter geen gevolg aan dit bevel en diende op 26.01.2019 voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde persoon. Deze aanvraag werd op 29.04.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 13.05.2019 aan betrokkene werd betekend. Betrokkene diende drie maal een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47 van de wet van 15.12.1980 in functie van de neef van zijn vader. Deze aanvragen werden allen geweigerd. Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene verklaart op 13.05.2019 aan de politie dat hij sinds april 2017 in België is. Hij verklaart in België te zijn omdat hij samenwoont met zijn familie. Hij verklaart niet terug te willen naar Turkije omdat hij in België wil blijven wonen. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Vasthouding REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING: Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten: Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 7.12.2018 dat hem betekend werd op 12.12.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende tot drie maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van de neef van zijn vader, O(...), H(...), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 21.11.2017, werd op 17.05.2018 geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk al van voor zijn vertrek naar België daadwerkelijk afhankelijk te zijn van de neef van zijn vader. Deze weigering (bijlage 20) werd op 22.05.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Nog geen maand later, op 12.06.2018, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in in functie van dezelfde referentiepersoon. Deze aanvraag werd op 7.12.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 12.12.2018 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf echter geen gevolg aan dit bevel en diende op 26.01.2019 voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde persoon. Deze aanvraag werd op 29.04.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 13.05.2019 aan betrokkene werd betekend. Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Turkije. In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C(...), K, attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas, de betrokkene, A(...) I(...) H(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de vreemdelingenwet werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de tien dagen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3. Enig middel

"Verzoekende partij meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

Enig Middel: Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), Schending van artikel 8 EVRM, schending van het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance', schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet

Geschonden bepalingen en bespreking:

1.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing dd. 13.05.2019 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker werd betekend.

Verweerster heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verweerster beperkt zich door te stellen dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum/verblijfstitel. Dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet klopt.

Verweerster heeft geen rekening gehouden met de situatie van verzoeker nu hij behoeftig is van zijn referentiepersoon.

Dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet klopt.

Verwerende partij heeft zelf helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het privé leven van verzoeker.

In het kader van van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij een uitgebreid onder te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verweerster heeft niet voldoende rekening gehouden met de neef van zijn vader noch met zijn behoeftigheid.

Verweerster heeft door zijn houding niet voldoende toetsing aan artikel 8 EVRM gedaan.

Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN VOOR VRIJWILLIG VERTREK

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

Artikel 7, alinea 1 :

1° wanneer hij in het rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14 :

artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

Tot grote verbazing van verzoeker hebben de politiediensten verzoeker, na het meegenomen om hem een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 septies) af te leveren zonder uitvoeringstermijn.

Hierdoor kan hij gedwongen het land worden uitgezet.

Normalerweise zou aan verzoeker een bijlage 13 afgeleverd worden om binnen een bepaalde termijn vrijwillig te vertrekken en bijgevolg het grondgebied te verlaten.

In casu werd aan verzoeker geen termijn verleend om het grondgebied vrijwillig te verlaten omdat er een risico bestaat voor onderduiken.

De middelen van verzoeker tegen de afwezigheid van de termijn voor vrijwillig vertrek luiden als volgt:

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Met andere woorden: toegepast in huidige zaak dient enkel in geval van een risico op onderduiken geen termijn voor vrijwillig vertrek worden toegestaan. De verwerende partij heeft onder andere met betrekking tot dat punt de wet geschonden.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken bestaat.

De bijlage 13 septies die werd afgeleverd aan verzoeker is nietig.

Enkel in geval van een gevaar voor de openbare en de nationale veiligheid dient geen termijn voor het vrijwillig vertrek worden toegestaan.

In casu is er geen gevaar voor de openbare orde noch voor de nationale veiligheid.

De beslissing tot verwijdering die geen termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek is NIET afdoende gemotiveerd.

Daarnaast meent verweerster dat er een risico is op onderduiken.

Verzoeker verwijst nogmaals naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken bestaat.

De memorie van toelichting omschrijft het risico op onderduiken als volgt: “feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugrijdings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt”

In casu wordt door verwerende partij in de bestreden niet naar artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet verwezen.

In die zin is er ook een schending aangezien verwerende partij dit artikel negens in de bestreden beslissing vermeldt.

Verder tracht zij een aantal criteria aan te halen.

De criteria die zij heeft aangehaald en bestempeld als zijnde een risico op onderduiken zijn niet voldoende gemotiveerd.

De volgende criteria werden aangehaald:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 7.12.2018 dat hem betekend werd op 12.12.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering wordt niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Verzoeker heeft op grond van nieuwe stukken de aanvragen kunnen indienen. Hij heeft nieuwe elementen kunnen voorbrengen waardoor een nieuwe procedure werd opgesteld.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende tot drie maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van de neef van zijn vader, O(...) H(...), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 21.11.2017, werd op 17.06.2018 geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk al van voor zijn vertrek naar België daadwerkelijk afhankelijk te zijn van de neef van zijn vader. Deze weigering (bijlage 20) werd op 22.06.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Nog geen maand later, op 12.06.2018, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in functie van dezelfde referentiepersoon. Deze aanvraag werd op 7.12.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 12.12.2018 aan betrokkene wordt betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf echter geen gevolg aan dit bevel en diende op 26.01.2019 voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde persoon. Deze aanvraag werd op 29.04.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 13.05.2019 aan betrokkene wordt betekend.

Verzoeker heeft zoals hierboven aangehaald nieuwe elementen aangevoerd om een nieuwe verblijfsaanvraag te staven.

Verwerende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat er een risico op onderduiken is aangezien verzoeker een gekende verblijfsplaats heeft.

In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de leefomstandigheden van verzoeker. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering.

Het volstaat niet dat wanneer verzoeker mbt het risico tot onderduiken voldoet aan één van de criteria om te besluiten dat er risico op onderduiken bestaat.

De voorbereidende werken tonen dat de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij mbt de beoordeling van het risico op onderduiken sterk beperkt wordt.

Eén en ander dient geconcretiseerd en sterk onderbouwd worden, wat in casu niet het geval is.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

OM DEZE REDENEN,

*En alle andere, eventueel ambtshalve te doen gelden,
onder alle voorbehoud en zonder enige nadelige erkenning,
BEHAGE HET DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,*

Huidig verzoekschrift ontvankelijk en gegrond te verklaren;

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging te bevelen van de bestreden beslissing dd. 13.05.2019 betekend op 13.05.2019, waarbij zijn het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.”

2.3.1. Bespreking

2.3.1.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (Rvs 11 december 2015, nr. 233 222).

In de bestreden beslissing worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name de artikelen 7, alinea 1, 1° en 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet. De feitelijke overwegingen van het bevel om het grondgebied te verlaten worden eveneens weergegeven. Zo wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij op het Schengengebied verblijft zonder een geldig visum en er een risico bestaat op onderduiken. In de bestreden beslissing wordt daaromtrent het volgende gesteld:

“Artikel 7, alinea 1: □ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Betrokkene verklaart op 13.05.2019 dat zijn neef en broer in België wonen. Het gegeven dat de broer en neef van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Turkije niet in de weg staan. Immers, het louter feit dat betrokkene samenwoont met zijn neef heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van zijn neef. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer en zijn neef. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Hij toont evenmin aan ten laste te zijn van zijn broer. Betrokkene verklaart geen kinderen of partner te hebben in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Hij verklaart tevens geen medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan: □ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 7.12.2018 dat hem betekend werd op 12.12.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend. Betrokkene diende tot drie maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van de neef van zijn vader, O(...) H(...), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 21.11.2017, werd op 17.05.2018 geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk al van voor zijn vertrek naar België daadwerkelijk afhankelijk te zijn van de neef van zijn vader. Deze weigering (bijlage 20) werd op 22.05.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Nog geen maand later, op 12.06.2018, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in in functie van dezelfde referentiepersoon. Deze aanvraag werd op 7.12.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 12.12.2018 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een

bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf echter geen gevolg aan dit bevel en diende op 26.01.2019 voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde persoon. Deze aanvraag werd op 29.04.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 13.05.2019 aan betrokkene werd betekend."

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeker betoogt dat verweerder, wat de termijn voor vrijwillig vertrek betreft, beschikt over een discretionaire bevoegdheid, waarbij de termijn in principe dertig dagen bedraagt maar deze in welbepaalde omschreven gevallen kan worden beperkt tot een periode tussen nul en zeven dagen. Hij stelt dat deze discretionaire bevoegdheid een formele motiveringsplicht met zich mee brengt en is van mening dat *in casu* de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan niet afdoende is gemotiveerd.

Verweerder motiveerde evenwel – zoals reeds gesteld – dat hij afwijkt van de in artikel 74/14, § 1 van de Vreemdelingenwet opgenomen norm, in toepassing van § 3, 1° van deze bepaling, omdat er sprake is van een risico op onderduiken.

Deze motivering is *in casu prima facie* voldoende om te begrijpen ingevolge welke feitelijke vaststellingen verweerder het aangewezen achtte om af te wijken van de in artikel 74/14, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en waarom hij het aangewezen achtte om verzoeker geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. De formele motiveringsplicht impliceert ook niet dat een bestuur moet verantwoorden waarom het gebruik maakt van een bevoegdheid die hem door de wetgever werd toegekend. Er dient daarenboven te worden benadrukt dat zaken die evident zijn niet moeten worden toegelicht. Wanneer wordt vastgesteld dat er goede gronden zijn om een risico op onderduiken vast te stellen in hoofde van een vreemdeling – en er dus redenen voorhanden zijn om te stellen dat deze vreemdeling zich dreigt te onttrekken aan een in zijn hoofde genomen verwijderingsmaatregel of een voorgenomen gedwongen verwijdering op korte termijn – dan kan hij *prima facie* niet verwachten dat een bestuur nog bijkomende toelichtingen verstrekt omtrent het niet toekennen van een termijn om het land vrijwillig te verlaten. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 wet van 29 juli 1991, wordt *prima facie* niet aangetoond.

2.3.1.2. Waar verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het bestreden bevel is gestoeld op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldig visum of een geldige verblijfstitel, zodat deze vaststelling volstaat om over te gaan tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker beperkt zich tot de bewering dat er geen correcte motieven worden weergegeven over de voorgebrachte stukken, dat er geen belangenafweging is gemaakt, en de motivering bovendien niet klopt. Het is aan verzoeker om aan tonen dat zijn middel ernstig is en op geen enkele wijze toont hij concreet aan dat hij een geldig visum heeft of een geldige verblijfstitel. Zijn laatste aanvraag met voorgebrachte stukken werd blijkens de bestreden beslissing afgewezen op 29 april 2019 en verzoeker betwist, noch ontkent dit. Zijn verwijzing naar zijn oranjekaart die nog geldig zou zijn geweest ter terechtzitting doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker niet betwist dat intussen, en met name op 29 april 2019, een nieuwe beslissing werd genomen.

2.3.1.3. Verzoeker meent dat er niet voldoende rekening werd gehouden met de neef van zijn vader noch met zijn behoeftigheid, waardoor de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM niet voldoende heeft getoetst. Uit de bestreden beslissing blijkt dienaangaande het volgende:

"Betrokkene verklaart op 13.05.2019 dat zijn neef en broer in België wonen. Het gegeven dat de broer en neef van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Turkije niet in de weg staan. Immers, het louter feit dat betrokkene samenwoont met zijn neef heeft niet

automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van zijn neef. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer en zijn neef. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Hij toont evenmin aan ten laste te zijn van zijn broer. Betrokkene verklaart geen kinderen of partner te hebben in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Hij verklaart tevens geen medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13”.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker stelt dat niet voldoende rekening werd gehouden met de neef van zijn vader, noch met zijn behoefte. Verzoeker gaat er aan voorbij dat de term ‘familie- en gezinsleven’ zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM, een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. De verwerende partij heeft hier tevens op gewezen in de bestreden beslissing. Voor zover de verzoekende partij zich wenst te beroepen op een familieleven met de neef van zijn vader, laat de Raad gelden dat, waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen verwanten. In casu beperkt de verzoekende partij zich ertoe te stellen dat *“niet voldoende rekening gehouden (werd) met de neef van zijn vader noch met zijn behoefte.”*

Met een loutere verwijzing in zijn verzoekschrift naar zijn neef en broer en de behoefte toont de verzoekende partij echter niet aan afhankelijk te zijn van deze familieleden. Verzoeker ontkracht met deze loutere bewering geenszins de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing : *“Betrokkene verklaart op 13.05.2019 dat zijn neef en broer in België wonen. Het gegeven dat de broer en neef van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Turkije niet in de weg staan. Immers, het louter feit dat betrokkene samenwoont met zijn neef heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van zijn neef. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer en zijn neef. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Hij toont evenmin aan ten laste te zijn van zijn broer. Betrokkene verklaart geen kinderen of partner te hebben in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Hij verklaart tevens geen medische problemen te hebben.”*

Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan in deze op het eerste zicht niet worden aangenomen.

2.3.1.4. De relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. [...] § 2 Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen

gedwongen verwijdering. [...] § 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien: 1° er een risico op onderduiken bestaat, of; 2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of; 3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of; 4° (opgeheven) 5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of; 6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Zowel de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten als de beslissing om hierbij geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan berusten op de vaststelling dat er een risico is voor onderduiken.

Verzoeker wijst er op dat hij een gekende verblijfplaats heeft en dat hij nieuwe elementen heeft aangevoerd om een nieuwe verblijfsaanvraag te staven. In de mate dat verzoeker met zijn betoog doelt op het feit dat hem ten onrechte geen termijn zou zijn gegeven om vrijwillig het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld: “Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan: □ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 7.12.2018 dat hem betekend werd op 12.12.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend. Betrokkene diende tot drie maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van de neef van zijn vader, O(...) H(...), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 21.11.2017, werd op 17.05.2018 geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk al van voor zijn vertrek naar België daadwerkelijk afhankelijk te zijn van de neef van zijn vader. Deze weigering (bijlage 20) werd op 22.05.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Nog geen maand later, op 12.06.2018, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in in functie van dezelfde referentiepersoon. Deze aanvraag werd op 7.12.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 12.12.2018 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf echter geen gevolg aan dit bevel en diende op 26.01.2019 voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde persoon. Deze aanvraag werd op 29.04.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 13.05.2019 aan betrokkene werd betekend.”

Verzoeker stelt weliswaar dat hij een vaste verblijfplaats heeft en dat hij nieuwe elementen heeft aangehaald voor een nieuwe verblijfsaanvraag, doch hier moet herhaald worden dat verzoeker niet betwist dat deze laatste aanvraag voor gezinshereniging inmiddels is afgewezen op 29 april 2019.

Voor wat het onderduiken betreft kan het volgende worden gesteld: Artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat onder een “risico op onderduiken” moet worden verstaan “het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken”.

Naar luid van de tweede paragraaf van artikel 1 waarnaar wordt verwezen moet het bedoelde risico op onderduiken actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval. Als objectieve criteria worden onder meer vermeld: “1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;” en “4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of

heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden: a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel; [...]". (eigen onderlijning)

Verzoeker betwist dit niet.

Het enig middel is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. K. CUYKENS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

M.-C. GOETHALS